05/04/2019

Γέμισε την καρδιά σου με τους άλλους

/ Γνώμες

Εάν κατέβεις στον άδη των εσώψυχών σου, εάν συντριβείς με τον οδοστρωτήρα της άκρας ταπείνωσης –δηλαδή να βιώνεις ότι είσαι ο ελάχιστος πάντων-, τότε κάθε δοκιμασία που έρχεται πλέον στην ζωή αντιμετωπίζεται ως ένα πούπουλο που ήρθε και κάθεσαι στον ώμο σου.

Ο άνθρωπος που ζει με μόνη του ελπίδα στον Πανάγαθο Θεό, με πίστη και εμπιστοσύνη στην Θεία Πρόνοια τοποθετείται τελείως διαφορετικά στο κάθε τι που έρχεται στην ζωή του σε αντίθεση με τον κοσμικό άνθρωπο που ελπίζει στην δύναμή του, στις γνώσεις του, στους άλλους ανθρώπους, στην επιστήμη. Όχι ότι είναι κακό να ελπίζει κανείς και σε αυτά, όμως η ελπίδα μόνο σε αυτά συνήθως απογοητεύει και φέρνει τον άνθρωπο στην κατάσταση της αγωνίας, του άγχους και τέλος της απελπισίας. Μόνο η στερεή ελπίδα στον Θεό μπορεί να φέρει ειρήνη στην ψυχή μας. Και η ελπίδα αυτή πηγάζει από την πίστη. Μια πίστη που δεν περιμένει απλά επίγεια αποκατάσταση αλλά κυρίως είναι η πίστη ότι ο Θεός θέλει την αιώνια σωτηρία μου, το αιώνιο καλό μου.

Πολλές φορές έρχονται πειρασμοί στην ζωή μας. Ο κυριότερος όμως και μονιμότερος πειρασμός είναι του εγώ μας. Νιώθουμε ότι πειραζόμαστε από κάποιον άνθρωπο αλλά κυρίως νιώθουμε έτσι όχι γιατί ο άλλος είναι ο πειρασμός

αλλά διότι εμείς οι ίδιοι δεν τοποθετούμαστε ταπεινά στα γεγονότα. Στον τρόπο που αντιμετωπίζουμε τις καταστάσεις της καθημερινότητάς μας κυριαρχεί το εγώ μας. Δεν είναι ο άλλος ο πειρασμός μας, αλλά το εγώ μας, ο εμπαθής τρόπος μας που βλέπουμε τον άλλον. Δεν είναι ουσιαστικά η αρρώστια, ή κάποιο άλλο δυσάρεστο γεγονός η δοκιμασία που μας συνθλίβει αλλά κυρίως ο λάθος τρόπος μας που προσεγγίζουμε την δοκιμασία.

Όταν αισθάνεσαι ελάχιστος πάντων δεν προσδοκάς αναγνώριση, επαίνους, ούτε να σε αγαπούνε, ούτε όλα να σου πάνε καλά, δεν θέλεις –ούτε απαιτείς- να σε σέβονται, δεν ελπίζεις σε τίποτα το επίγειο, δεν αναζητάς κατανόηση, δεν εμμένεις στα του κόσμου τούτου. Με αποτέλεσμα τα γεγονότα της ζωής, οι διαπροσωπικές μας σχέσεις, τα αγαθά του κόσμου τούτου να μην αναγάγονται ως αυτοσκοποί αλλά ως μέσα προς την πνευματική μας πρόοδο και συνάνστησή μας με τον Χριστό.

Δύσκολο; Η δυσκολία έγκειται στο κατα πόσο είμαστε έτοιμοι να γίνουμε έσχατοι κατ’επιλογήν. Τίποτα δεν είναι δύσκολο όταν έχεις την ελπίδα σου στην αγάπη του Θεού και βάζεις τον εαυτό σου υποκάτω όλης της κτίσης. Τίποτα δεν φαίνεται βάρος, δεν προσβάλεσαι από τίποτα, δεν σε αγγίζει τίποτα. Όταν αφήνεις την Χάρη του Θεού να σε αγγίξει όλα τ’άλλα δεν τα αισθάνεσαι. Δεν γίνεσαι αναίσθητος αλλά απαθής, δεν γίνεσαι αγνώμων αλλά ευγνώμων, δεν γίνεσαι ιδιότροπος αλλά απλός.

Όπως όλοι μας, έτσι και εσύ έχεις απέραντο φως μέσα σου. Φως που πηγάζει όχι αφ’εαυτού σου αλλά από το Φως της Θείας επισκέψεως· αρκεί να ομολογήσεις και να αποδεχθείς το σκοτάδι σου, την ατέλειά σου. Τότε θα γίνεις μέγας, όταν γίνεις ελάχιστος. Τότε θα υπάρχεις, όταν γίνεις ανύπαρκτος. Τότε θα ειρηνεύσεις, όταν εκουσίως παραδοθείς και χάσεις. Τότε θα αγιάσεις, όταν αποδεχθείς ότι είσαι αμαρτωλός.

Οι πίκρες που σε μαστιγώνουν είναι γιατί γλυκοφιλάς τον εαυτούλη σου συνεχώς. Έαν προσφέρεις συνεχώς στον εαυτό σου το γλυκόπικρο φάρμακο της ταπείνωσης τότε χάνεται η πικράδα των ασθενειών, της προδοσίας, της κακίας. Χάνεται κάθε πίκρα από την ζωή. Όχι γιατί παύουν να υπάρχουν αλλά γιατί εσύ πλέον τα γεύεσαι όλα διαφορετικά.

Πάνω στον μεγαλύτερο σταυρό σου γεύεσαι την ανάστασή σου γιατί δεν μένεις στον σταυρό αλλά βλέπεις τα έσχατά σου μέσα από την πίστη και την ελπίδα στον Θεάνθρωπο. Μέσα στην μεγαλύτερή σου κόλαση εσύ γεύεσαι παράδεισο.

Όχι, δεν είναι όλα αυτά ουτοπικά. Αυτά τα ζήσανε οι Άγιοί μας που ήτανε από σάρκα και αίμα και οστά όπως όλοι μας. Είχαν όμως και καρδιά. Καρδιά που χτυπούσε αθόρυβα να μην ενοχλεί κανέναν, και δεν ενοχλούνταν από κανέναν. Δεν έκριναν κανέναν, δεν σχολίαζαν κανέναν, δεν ασχολούνταν με κανέναν βάζοντας κακούς λογισμούς. Όλους τους είχανε μέσα στην καρδιά τους…

Εάν γεμίσεις την καρδιά σου με τους άλλους...δεν χωρά πλέον το εγώ σου· μα τότε όμως είναι που βρίσκεσαι και υπάρχεις.

π. Παύλος Παπαδόπουλος